

„Soča“ izhaja vsak četrtrek in velja s pošto prejemna ali v Gorici na dom pošiljana:

Vse leto . . . . . f. 4.50
Pol leta . . . . . „ 2.30
Četrt leta . . . . . „ 1.20

Pri oznanilih in ravno tako pri „poslanicah“ se plačuje za navadno tistopno vrsto:

8 kr., če se tiska 1 krat
7 „ „ „ 2 krat
6 „ „ „ 3 krat
Za večerke po prostoru.

SOČA

Glasilov slovenskega političnega društva goriškega za branbo narodnih pravic.

Posamezne številke se dobivajo po 10 soldov v Gorici pri Paternolliju; v Trstu v tobakarnicah „Via del Belvedere 179“ in „Via della caserma 60“.

Naročnina in dopisi naj se blagovoljno pošiljajo pod naslovom: Uredništvo oziroma upravništvo v Paternollijevi tiskarni v Gorici. — Rokopisi se ne vračajo; dopisi naj se blagovoljno frankujejo. — Delalcem in drugim nepremožnim se naročnina zniža, ako se oglase pri uredništvu.

Kako bi se dalo število pravn zmanjšati.

Čuditi se slišimo marsikaterega, da je še toliko pravn pri sodnijah, in zares jih je bilo poprej mnogo, mnogo, in tudi zdaj jih ne manjka, posebno pri Slovincih ne. V nekem obziru in v primeri s poprejšnjimi časi je to nekak napredek. V preteklih stoletjih, ko so bili naši kmetje sužni, niso imeli o čem se pravdati. Tudi so vitezi, njih gospodarji, jim bili sodniki, ti so sodili se ve da po svoji volji, ali kakor se jim je bolje zdelo; tedaj so si kmetje v prepirih rajše sami pomagali, pretepali so se, zlasti ker so videli, da se tudi njih gospodarji slavni vitezi pretepajo, gotovo ne kakor oni, ampak po pravilih plemstva v zlahtnem dvo-boju, ali pa celo, da so si vojske napovedavali, in si gradove podirali. Časi so bili siloviti, in moč je sodila, a ne pravo, celo postava je pripuščala dvoboj kot božjo sodbo. Ali človeški duh ne miruje, vedno išče zboljška, in hitreje se na bolje stvar obrne, kedar je loz despolo do vrhunca. Tako je bilo tudi v postavnih in sodnijskih zadevah, ko nij bilo več prestati zaradi obene nevarnosti, začeli so krepki vladarji misliti in delati na to, da v okom pridejo tem nerednostim in obstoju človeštva nevarnim surovostim. Počasi so se časi zboljšali, ker so dobivali narodi več in boljše primernih postav, več in boljše primernih sodnij, katerim se je moral vsak vdati. Vsak upor zoper nje so ostro kaznovali, in samolastno pomoč strogo prepovedali. To je bilo v veselje vsem dobro mislečim, ki so vladarje tudi podpirali. Silovitosti so tedaj ponehavale, pa pravde in boljše kazenske obravnave so se vpotavale. V pravnih so pa stranke večkrat potrebovale zastopnikov, pri kazenskih obravnava h zatoženci, o katerih se še le pri koncu zve, ali so krivi ali ne, zagovornikov in pomočnikov; tedaj so na pomoč klicali bistroumne prijatelje in druge bolj zvedene moze. Sčasoma so vlade od takih moz zahtevale dobro znanost postav in posebno izurjenost v teh opravilih in nastali so advokate. Da se pravice do zemljišč in posolopij bolje vtrdijo, vpeljale so nekateri dežele zemljiške knjige, in nekateri n. p. Francija in Italija so davno uže postavile notarje za spisovanje testamentov, pogodb in drugih spisov.

Po vsem tem je res, da so pravde veliko zmanjšana zla, terej napredek. Gotovo bi bilo boljše, da ne bi bilo treba pravn, ne sodnikov, ne advokatov; ali dokler bo svet stal, bole prepira in hotelstev, in zato pravn dovolj; želeti je le, da se njih število zmanjša, kolikor je mogoče.

LISTEK.

Neurečni dopis.

Humoreska; spis. Fr. Zakrajski.
(Konec.)

S posebnim dopadajenjem pogleda sedaj na dopis. Čeravno po našem menenju nij sestavljen v smelih prenosih (čemu pa tudi?); vendar ne dal bi ga Butec, da mu kedo tudi grad ponudi za-nj. Spet se zamisli. Tisti naj se še porodi, ki bi se predznil motiti sedaj Butca, ko ravno premišlja prehod i konec imenitnega dopisa. Leva dražiti, kedar počiva, ali pa njega, to bi bilo nekam vse eno... Ha! V bližnji sobi zaropota nekaj, i potler: Šmek, šmek, šmek, šmek... nekedo podrsa z metlo.

Butec zravná sedaj grozovinski razžaljeno uho, kakor divji kozel, kedar zasliši bližnje šumenje.

... Šmek, šmek, šmek, šmek...

Zatrasceni...!

Butec ustane. To je sam zlodej! Gospa najemnica pometa po sobi. Moj bog, uže je bil našel ključ, vse se mu je uže bliskalo po možjanih. Manjkalo je samo za pero prijeto. Kako bi se bil z lepo na vse večne čase oslavlil pred bogom i ljudmi. Butec, bi se bilo reklo, ta zna. Tri-ali pa še večkrat srečno però, ki je bilo najdeno vredno od Butca prijeto i pognano biti. Vredno je, da se dene v suho zlato in obloži se

Civilne pravde (le o njih hočemo dalje govoriti) imajo svoj izvir v tem, da ljudje postav ne poznajo, ali da ne morejo svojih dolžnosti izpolnovati ali da so hudobni. Nezmožnim ne moremo pomagati, in hudobneži potrebujejo drugih učeb, nevednosti se pa pride v okom s podukom; tedaj mislimo, da je prav, če razložimo nekaj navadnih slučajev. Koliko sovraštva, pravn, stroškov nastane n. pr. pri zapuščinah! Skoro vsak, kedor imu kaj, želi, da pride premoženje po njegovi smrti brez pravn v reke tistih, katerim hoče kaj zapustiti, in vendar vidimo vsak dan, da prav pametni možje ali ne naredijo nobene oporoke (testamenta), ali da jo napčno naredé.

Ako nij zadnje volje, nastopi postavno nasledstvo, in zapuščina se razdeli med postavne dodiče umrlega in teh je po naši postavi šest vrst. K prvi spadajo tisti, ki izhajajo od umrlega kakor svojega debla, namreč njegovi otroci in njih mlajši (§. 731 državljanskega zakonika.) Če ima umrli kaj zakonskih otrok prvega kolena, njim pripada cela dedina, ki se med nje deli po njih številu na enake dele. Ako je kak izmed njih pred zapustnikom umrl, in živi od njega eden ali več unukov, pripada njegov delež jim vsim po enakih delih.

Če nij nikogar, ki od zapustnika samega izhaja, prehaja dedina na tiste, ki so mu zlahta v drugi vrsti namreč na njegove starse in njih mlajše. Ako še živita oba starša, jima gre cela dedina po enakih delih. Če je eden izmed staršev umrl, stopajo njegovi zapuščeni otroci ali mlajši v njegovo pravico, in polovica, ki bi šla umrlemu, med nje se razdeljuje po gori omenjenem načinu. Če sta pa umrla oba starša, razdeljuje se tista polovica dedine, ki bi bila očetu pripadla, med njegove zapuščene otroke oziroma njih mlajše: druga polovica pa, ki bi šla materi, med njene otroke oziroma njih mlajše. Ako od teh staršev nij družih otrok, razun tistih, ki sta jih oba vkup zarodila oziroma njih mlajših, delé oni obe polovici med seboj po enakih delih i. t. d. (od § 732 drž. zak. naprej do §. 759.)

Iz tega uže se razvidi, da, če testamenta nij, se zapuščina razkropi. Postava nij mogla drugače odločiti, ker so nji vsi enaki, in ona oseb in želj posameznih zapustnikov ne pozna.

Večidelj pa želijo posestniki in tudi drugi bogatejši ljudje, da bi premoženje skup ostalo družini na čast, kakor pravijo. Dobro je to zlasti pri majhnem in srednjem premoženju, ker če se na več kosov razdeli, ne dobi nebeden toliko, da bi mogel od tega dela živeti z družino vred. Veliko izmed njih ve sicer, da se zapuš-

čina razdeli, če otrok in zadnje volje nij; ali mnogo jih ne ve, da se to tudi zgodi, če so otroci, testamenta pa ne. Oni mislijo namreč, da dobi vendar naj starejši sin celo zapuščino, in da mora bratom in sestram dolžne dele (legitimo) izplačati. V glavi imajo še vedno stare, nekdanje postave, ktere so poprej veljale glede kmetijskih posestev, ki pa davno uže ne veljajo več. Če so vsi dodiči doletni, znajo se med seboj pogoditi, ali redkoma se to zgodi brez pravn; če so pa maloletni, ne morejo ne varhi ne sodnije dovoliti, da prevzame zapuščino eden in da drugim izplača dotične zneske. Kaj sitno pa je čakati, dokler ne postanejo vsi doletni, in se med seboj ne porazumejo. Mnogokrat se zgodi, da se starejši brat vrine, kadar postane doleten, v celo zapuščino, in po tem noče drugim nič dati. Varstvene sodnije pa morajo na to gledati, da ostane vsakemu njegov del v naturi. Drugače ravnati bi bilo tudi nevarno, kajti inventarji ne kažejo prave vrednosti, in cena nepremakljiv se v 10, ali 20 lotih do doletnosti dodičev tudi lahko spremeni.

Po tem takim naj vsak, komur ja mar, da se njegovo premoženje po smrti ne razdeli v kose, o pravem času naredi svoj testament, naj ne čaka nevarne boleznij, naj testira, kadar je zdrav. Toga se nekateri strahno bojé, in vendar ne vejo zakaj, saj je testament delati, nedolžno pa prav previdno delo, in vsak ga svobodno uniči ali prenaré, kadarkoli mu je drago. V boleznij ne more človek mirno misliti, tudi ga lahko pregovorijo zviti, hinavski, sorodniki in drugi, ki se v zadnjih urah bolniku bližajo, da stori, kar ne bi bil v zdravem stanu storil po nikakem.

Testamenti pa se morajo postavno delati, da ne bodo podlaga mnogim pravn in postava pripuščá, da se smejo zadnje volje delati pismeno ali ustmeno, pred pričami in tudi brez prič.

Naj se poslednja volja pismeno ali ustmeno izreče, zmirom veljajo ti postavni predpisi:

Zapustnik mora delica (verba) sam postaviti, in ne more komu drugemu prepustiti, da ga izvoli. Tedaj je neveljavno, če mož, ki ima več majhnih otrok izreče, naj poznej njegova žena za dediča postavi tistega, ki bo naj bolje vreden. Taka zadnja volja ne velja nič, in zapuščina se potem po postavi razdeli.

Dalje: Zapustnik mora svojo voljo o dločno izreči, torej ne da potrdi nasvet kake priče ali druge osebe, ali da celo le z glavo miguje na kako dotično vprašanje. On mora izrečati svojo voljo pri polni pameti,

samimi demantnimi jazgalami. Desetkrat srečno čnilo, stokrat srečni papir. Ha! Kako bi potomci strmeli. Pa kaj potomci! Sedajniki, sedajniki, ti še le! Volitev blizu. Enoglasno voljen za državnega poslance. Na rokah nosen po trga. Navdušeno upitje, va-nj zamaknena dekleta, plosk, petje, godba z velikim bobnom, venci po oknih, bršljanske kite celo po dimnikih, rože posate po tleh, voščila, rokostiski, telegrami, govori, izvoljen praznik ta dan, ko je bil Butec izbran, proglašen, natisnen. Enoglasen starašinski sklep, mito zvočenje, odmev čez hribe i doline, vrskanje, vraga ljudi, strmenje. Ha, i potler še pokazan vsemu zbranemu ljudstvu, ki komaj diha. Velika tihotá, slovesno molčanje, čakanje. Butec bi sedaj ispregovoril: „Slavna gospoda... Nato gromovito upitje, da bi si Butec sam ušesa mašil, i kar naenkrat godba: „Naprej zastave Slave! Sam prvi minister bi zdaj telegrafiral na cesarjevo povelje: „Živio, gospod kollega, dejte, da se koj vidiva tukaj na Dunaji.“ Butec bi se sedaj na zeleno ovitem odru milo zjokal od samega veselja. Srečna vas, kder si ko nedolžno dete igral; srečni pašniki, koder si ovce i koze pasel. Po onem duhovitem ogovoru bi zdaj slovesno stopil z očra. V belo oblečena, nedolžna dekleta z venci na glavah, spredej eno deklo z angeljskim nasmehljajem, nekaj podolgovitim obličjem, pa tako milim pogledom, da bi se kamen omečil, ne pa rahli Butec, lepa, visoke postave, gibčna, graciozna. Spet en angeljsk nasmehljaj, strašno lepo i živo rudeči ustnici se odpirati, ponosna vrsta ko slovja

kost belih zob, nedolžnodiških vzdih, valovite visoko obokane prsi, nato ponižen poklon, govor. Živio, Butec! Altro che scherzi! Spet godba, cesarska pesem, upitje, nauđušenje. O moj bog, kako je to vendar lepo. Butecu se sline cedé. Sprevod napreduje. Ha, kaj gledáš tam v to presrečno oko? Pred gostilnico: „Pri pečeni raci“ se vziguje ponosen slavolok. Butec prijde spet na jok. Lejte, kedo je kaj takega pričakoval? Belomodrudeče zastave, v sredi strašno veliko rumenočrno bandero v znamenje, da je Butec sedaj prijatelj postal se samim svitlim cesarjem noter na Dunaji. Buzaronal i potler svitnati trakovi, ki plavajo ponosno po zraku, debele zelene kite, nadpisi, hieroglifi, grbi pa kipi iz najdražega belega marmelja, ki predstavljajo Butca kot pohlevnega pastirčka, potem kuneta s kratkimi hlačami iz mežlanasto jopo, i nazadnjič pa kot državnega poslance v dolgih pantalonastih brgešah i še daljšimi ogrskimi muštacami. Na sredi pa še visoke zlate črke: BUTEC. Trije državni poslanci ga čakajo pod razsvitljenim slavolokom. Spet jok, objemanje, pritiskovanje, debele solze ko vinske jagode, veliki boben, možnarji i topi, ki so ravno prišli njemu na čast z Dunaja. Vojaki v velikej paradi, godba, ekserciranje, general na visokem arabcu, vse živo, strašna guječa, komanda: Feuer! Strašna generaldešarža, Bumf...

Ha, kaj?

„Šmek, šmek, šmek, šmek... Na novo grozovinsko pometanje.

Adijo državno poslanstvo, z bogom ti precartani

Program se boče nže ob svojem času v „Sl. Narod“ in v Soči naznanil.— V odborovem imenu „Dragotin Trček tajuik.“

(Iz Mirne se nam piše.) Pretekli teden je dobil neki Pelicon, kmot, strojarja Komelja na tržiški cesti med Mirno in Gabrjeh z grozdjem v roki. Pelicon ga poprime rekoč: „to grozdje si vkradel na moji zemlji“ ter ga hoče vdariti, a Komelj vzame nož iz žepa in rani Peliconu na roki, tako močno, da so ga morali koj v bolnišnico prenesti i so mu tam-ker nij bilo drugače pomagati-reko odrezali. Komelj bode sprejel svojo kazen.

(Kranjska trgovinska zbornica) je vodjem serverno-polarske ekspedicije gg. Weiprechtu in Peyeru poslala telegrafično v soboto sledeči pozdrav: Vednost, je toimaiteca narave in išče luči. Srčna voščila k srečnemu povratku z nevarnega potovanja v službi vednosti! — Tudi novomeski župan g. Rizzoli je telegrafiral in v imenu mestnega zastopa prav šreno pozarvil vodje serverno-polarske ekspedicije. —o—

Jezikoslovska razprava.

Iz prijateljskega pisma, učenega profesorja in našim čitateljem dobro znanega g. J. Baudouin de Courtenay-a posnemljemo sledečo zanimivo razpravo:

Izvir imena „Prvačina“ je za mene popolnoma jasan. Izpeljevati je iz „Bača“, češ da se imenuje Prvačina za to, ker leži pri Bači, je nemogoče iz dveh vzrokov; enega jezika slovanskega, drugega pa stvarnega. Stvarni pomislek je ta, da Prvačina in Bača sti si prvoč od daljeni za to, da bi druga mogla dati ime prvi. — Pomislek pa jezikoslovnih, in ta je veliko važnejši in odlobojuči, — obstoji v tem, da vsi Slovenci imenujejo ta kraj le Prvačina, noben pa Prbačina. Sprememba pa Prbačine v Prvačino bila bi mogoča le v dijalektu tolminskem, to je v tem dijalektu, ki meša bez razlike b in v, kakor n. p. bino, bidea itd. na mestih vino, vedo itd. Pa celo tukaj se pač mora razumeti prehod v v, tožko pa b v v! Meni vsaj nij znana nobena beseda tolminskega dijalekta, v kateri bi občenoslovenski b ratala zares v. Tem manje je to mogoče tam, kjer taka zmešnjava v z b je popolnoma nezana. Spremembe glasov so vrše na vsem površju jezika, v vseh besedah, imajočih taisti glas in v taistih pogojih, ne pa sporadično, v posameznih besedah. Tedaj izpeljava Prvačina od Bača je nemogoča. Videti pa v Prvačina „Prvo češnjo“ more samo ta, ki se norea dela iz zdravega smisla in iz vseh znanstvenih postav.

Slednjič je pisava „Prvačina“ popolnoma neopravičena.

Po mojem mnenju jedino mogoča pisava je Prvačina ali pa (po Janežiču in dr.) Pervačina. Korenika te besede je tista, kar v prvi (primus.) V svoji obliki pa je Prvačina svojivni pridevnik (adjectivum possessivum) tiste baže kakor n. p. sestrina, babina, Stoklasina i. t. d. od sestra, baba, Stoklasa itd. Moral se je tedaj v začetku nek edini ali pa najbolj imenitni prebivalec (stanovalec) tega kraja klicati Prvačina (ime v ženski obliki, ki pa vendar ravno tako more označevati ženo kakor moža). Odtod njegovi sosedje in sploh okoličani so počeli imenovati tisti kraj Prvačina, to je Prvačina vas, Prvačina naselbina, Prvačina lastnina itd.

Potem so popolnoma pozabili na pridevani ali pa domnevani samostavniki (substantivum), in samo Prvačina je ratalo (postalo) samostavniki.

Takšnih lastnih imen krajev, obstoječih iz svojivnega pridevnika na in, — ina, — i no je veliko število v vseh slovanskih deželah. O tem, v kakem spolu se je utrdilo tako ime, je odločeval spol domnevanega preje samostavnika. Če se je domneval kraj, grad i. t. d. takrat so postale, Medolin, Babin, Gogolin, Libušin, Slavin, Žabin, itd.; če so domnevala vas, gora, poljana, loka (senožet) i. t. d. takrat so se uterjevale Babina, Bogonjina, Gogolina, Libušina, Prvačina, Slavina itd.; če se pa sledenjič domnevalo selo, polje i. t. d. takrat dotični kraj dobival je ime Babino, Gogolino, Medolino, Slavin, Zabine itd.

Kar pa zadeva „Vipolže“, je samo ta prava pisava ta besede, mej tem ko ni „Lipovža“, ni „Vipolje“ — nujmajo nobenega smisla, in izpeljavanje od „Lipe“ ali pa od „polje vije“ (glej Soča 1874 št. 33) je toliko vredno, kolikor sestavljanje (Zusammenstellung) Prvačine s „prva češnja“.

V besedi „Vipolže“ se mora razločiti predlog (praepositio) vi in korenika polž. Predlog vi je v rabi v večji pelovici slovanskega dela Goriške grofije, v enem delu Koroškega, pri vseh benečanskih Slovanih in tu in tam tudi drugod po Slovanskem in pomenja ravno tisto, kar iz (ex, aus); tisti predlog je v navadi tudi pri vsih Rusih, Poljcih, Čehih, Lužičanih, to je sploh pri vsih Slovanih, razen velike večine južnih (Bulgarov, Srbo-Hrvatov, Slovencev). Kar se pa spečialno tiče Vipolž, je predlog vi v rabi tudi v samih Vipolžih, kakor v Bratih sploh. Kor-nični pa slog (sillaba radicalis) polž je identičen s korenničnim slogom glagola staroslav, pluzati (serpere) srb-hrv. p u z i t i (kriechen), rus. polzati, polj. petzhač (kriechen, plazi-ti se) itd., samostavniki polž itd. itd.

Na kakšen način je ta kraj dobil ime Vipolže ali pa Vipolane (ausgekrochen), to se ne da tako lahko a priori, odločiti, le skrbno pretresovanje in preiskovanje ustmene narodne tradicije, lege dotičnega kraja starih listin i. dr. okoljščin.

Navedeno tukaj izpeljava besede „Vipolže“ potrjuje pred vsim italijansko „Vipolzano.“ kakor sploh nemški in italijanski nazivi slovenskih krajev predstavljajo navadno staro obliko slovanskih imen, ki so bila podvržena v slovanskih ustih vsem tem spremembam, katere so se vršile z drugimi besedami jezika, in vsled tega so se marsikedar okrajšale tako, da brez tuje postranske pomoči nij mogoče uganiti njih izvorni sestav (compositio) in smisel. Tako n. pr. T min (Tolmino), U č e (Volzano) Dreka (Drenchia) Bue (Flitsch, Plezzo) itd.

POSLANICA*)

Iz Renč 5 oktobra. V 40 l. Glas-a je priobčeno poslano g. Vales-a, kaplana v Renčah, v kojem se opira na piškavo spričalo podpisano od 84 občinarjev. Stem spričalom hoče g. kaplan, ki tolče retirado, dokazati, da dopisnik „En Renčan“ v 37 l. „Soče“ je grd lažnik in nesramen obrekovalec, češ da kar piše od kaplano-vega „zagovarjanja“ bolezn, je le abotna laž.

Da bi č. občinarji gosp. kaplana poznali, kakor ga poznaj jaz, bi mu tega otročjega spričala nikakor ne mogli podpisati. (A g. kaplan ni kotel pri tistih podpisih, koji ga do droba poznajo.) Na lastne ušesa sem slišal ženo iz Gorenje Brojenice, ki je prišla k našemu kaplančeku iskati tistega „vsegamogočnega“ zdravila za njenega bolnega sina. Ko sem ji rekel, da naš kaplan ne more nič za bolezni pomagati, rekla mi je: „zagotovo vem, da on zna pomagati, kakor tudi njegov oče v Gabrijah.“ Ako ima pa g. kaplan tisto „čudodelno latinsko knjigo“ („rituale romanum“) s kojoj se v Glas-u ponaša, kaj nima tudi duhovnik v Gorenji Brojenici ali tam blizo, enake? Ako ima naš Marka tisti „žegen“, mislim, da ga more tudi vsak drugi duhovnik imeti: toraj bi ne bilo treba vbogi ženi v največji letni vročini tako daleč pomoči iskati, šla bi le k bližnemu duhovniku — in sin bi bil ozdravljen. — (Kdo se smeje!) Ako je pa res, da z njegovo „latinsko“ knjigo ozdravi vsako bolezen, za koga so potem zdravniki? Kaj je treba za rigorozum študirati, zadosti da se gre v semenišče, potem je mašnik in zdravnik vs. ob enem. A ne le to. Od zanesljive osebe sem izvedil, da je prišla neka žena iz Renč g. kaplana prositi, da bi pomagal nje bolnemu detetu. „Imate kak košček obleke od bolnega otroka?“ rekel je „zdravnik fakiinske - ne latinske knjige“. A ker ni žena ničesa imela, „blagoslovil ji je košček kruha se svojo „vsegamogočno roko, rekoč: „Tukaj imate, dajte mu povžiti ta kruh“. Tretje čarovno delo, ki je ta čarovnik - zdravnik učinil, hočem za zdaj še zamolčati, ker je najbolj kosmato. Le toliko v pojasenje g. Vales-u! „Vem da se še dobro spominjate kakšno „upetitivno“ delo ste pri „Turelih“ pri enem kmetu učinili ter vaš duhovski stan zlorabili. Vam zadostuje? Pravi dalje v spričalu, da „ni res, da bi bil kedaj prepir med ljudi sejal, ampak da ga vsi za miroljubnega poznajo“. G. kaplan, kaj ste družega delali v nedeljo 13. septemb. t. l. na leci, kakor med ljudi prepir sejali. Kaj je bilo družega vaša pridigal kakor fakiinsko zasramovanje župana in obč. zastopa. Lepa miroljubnost taka!

Ako ni še zadosti dokazov, da je moj dopis v 37. l. „Soče“ popolnoma resničen, postržem Vam drugikat (ako bo „Soči“ drago) z imenom vsaega, ki je to slišal ali vidil in tudi tistega, ki Vas je kot „zdravnika latinske knjige“ rabil. G. Vales, ako Vas še kaj srbi, le naznajte mi v Glas-u, imam jih še polno torbico!

En Renčan.

*) Uredništvo nij odgovorno ne za obliko, ne za zadržaj.

Listnica uredništva.

Babe so lažjive in nesramne; zatorej pa se nij čuditi renški babi, če v ljubljanskem farovškem listu št. 112. zopet prav nesramno laže. — Laže se, če pravi, da nij mogla navdihniti od nas odstranjenega dopisa iz Renč, ker je nij bilo doma. — Kako pa je to, da smo omenjeni dopis in renske babe poslano, tiskano v Soči 37. št. ob enem prav tisto uro po pošti prejeli in da je na obeh zavitkih prav tisti poštni datum. — Ker lahko čokažemo črno na belem, da je to resnica, tedaj se je renska baba zopet prav nesramno legala.

Da je renska baba nam v omenjenem listu tudi očita, da ne znamo hraniti uredniške tajnosti. Mi smo nekega Jožefa Lukežič-a iz Renč prashli, če pozna še kacega družega Jožefa Lukežič-a v Renčah in ker nas je zagotovoljal, da ne pozna nobenega družega, smo mu rekli, da je tedaj on postal nek dopis „Soči“. On je to tajil in dostavil, da nij nobenega Jožefa Lukežič-a v Renčah, kateri bi za l kaj pisati. — Mi nismo Lukežiču nič družega povedali; pa prepričali smo se, da je hotela renska babas prirojenoji nesramnostjo oslepariti nas in občinstvo, še bolj pa nas je v tem

potrčil dopisnik, ki je sleparijo popolnoma poznal in razkril v 37 listu „Soče“. — Renski baba tedaj zopet sama sebi zaupnice daje in slavo poje. Za vse to imamo mi dokazov vse polno.

Pa naj ne miši uboga kljebetulja, da nij odgovarjamo, to bi bilo preveč česti. Te vrste so namenjene občinstvu, da sodi, koliko je verjeti klerikalnima listom in kake bedastoče glavni ministeur klerikalev moj svet pošilja. — Ipsi se condemnent!

Cenik izdelkov ajdovskega mlina

za 100 št. dunajskih proti ročnemu plačilu v avstrijski veljavi brez odbitka (skonto) in brez odgovornosti. Moka št. I fl. 12.50; št. II fl. 11.80; št. III fl. 10.80 IV fl. 9.30; V fl. 8.50; VI fl. 6. — Gries fl. 15. — Te cene se razumejo se žakljem vred.

Cenik raznega blaga

na goriškem trgu, 8. oktobra

	f.	kr.
Pšenica kraška, Pol. nova	2	40
„ gorska „	2	—
„ goriška „	2	30
Tursica domača „ Nova	1	70
„ „ „	2	0
Ječmen cel „	1	70
„ pehan „	2	80
Oves laski „ nov	1	40
„ „ „ star	2	—
Pizol laski „	2	60
„ „ „	2	67
Rž „	2	10
Krompir cent	2	—
Seno „	1	—
Slama „	1	80
Slanina [špeh] domača cent	44	—
„ „ ameriška „	38	—
Vino črno, vedro [Em] ogrsko	8	do 12
„ „ „ „	8	„ 10
Pivo gradsko „	9	„ 60

Riž I. vrste po 13 št. vrste po 12. — III. vrste po 11.50 IV. vrste po 10.50 V. vrste po 8 št.

Moke iz Ritterjevih mlinov v Stračicah.

Sč žakljem: št. I. po 12.80 št. II. po 12. — št. III. po 10.80 št. IV. po 8.70 št. V. po 7.80 VI. po 5.80.

Brez žaklja: Otrobi drobni po 3.40 otrobi debeli po 3.20

Občanom Bratužem, Korsiču i Mozeliču:

Srečno pot, ter bratski pozdrav! — Da bi se zopet vidili na prihodnjem narodnem plesu!

Virgo.

Mladim gospodom posebno povencem je na ponudbo nekoliko mebliranih sob za stanovanje pri dobrih rodbinah, kder lahko lobé tudi hrano. — Reflektanti naj se oglasijo pri upravništvu „Soče“.

JANEŽIČ

slovensko-nemški slovar, je v zalogu

pri F. Wokulat-u

v Gorici

Cena f. 2.20

Išče se meblirano stanovanje,

4 sobe in kuhinja z vso opravo.

Želi se solčna lega in dobra priprava za kurjavo. — Najemščina bi trajala 6 mesecev, začenski s 1. novembrom.

Ponudbe v nemškem jeziku z ceno vred pod sifro: M. A. No. 10, poste restante Frohnlaiten, Steiermark.